

Р Е Ш Е Н И Е

№ 16

гр. София, 14 април 2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и осми януари две хиляди и двадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АНТОАНЕТА ДАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ЛАДА ПАУНОВА

МИЛЕНА ПАНЕВА

при участието на секретаря Илияна Петкова
и в присъствието на прокурора от ВКП ЯВОР ГЕБОВ
като изслуша докладваното от съдия ПАУНОВА наказателно дело
№ 1149/2019 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по касационен протест от прокурор при Софийска апелативна прокуратура срещу решение № 433 от 06.11.2019г. по внохд № 622/2019г. по описа на Софийски апелативен съд, НО, осми състав.

С присъда № 64 от 07.03.2019г., постановена по нохд № 1477/2018г. по описа на Софийски градски съд, подсъдимият К. И. С. е признат за невиновен за това, на неустановена дата в периода от 14.10.2015г. до 31.12.2015г. в жилищна сграда - етажна собственост (блок /номер/), намираща се на административен адрес [населено място],[жк], [улица], в партерно помещение, в което е поставено метално табло с разположени в него уреди за търговско измерване на електрическа енергия - електромери, чрез друго - чрез лице с неустановена по делото самоличност - да е осъществил неправомерно въздействие върху уред за търговско измерване на електрическа енергия, а именно да е осъществил неправомерно въздействие върху еднофазен, двутарифен, статичен електромер с фабричен (идентификационен) № /номер/, обслужващ регистрирана партида за потребена електрическа енергия от обитателите на апартамент № /номер/, с абонатен №[ЕГН] и клиентски номер- /номер/, с титуляр на партидата - К. И. С., като въздействието се е изразило в нерегламентирано присъединяване на друг (външен) електронен елемент (резистор) с означение 471, с което да е създад условия за непълно отчитане на потребената електрическа енергия, при разлика от 81% между реално консумираната от обитателите на апартамент №/номер/ електрическа енергия и отчетената (измерената) ел.енергия от манипулирания измервателен уред, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 234в, ал. 1 от НК.

Подсъдимият К. И. С. е признат за невиновен и за това през лятото на 2016г. в [населено място] при условията на продължавано престъпление да е свождал А. Г. С. към съвкупления с три лица от мъжки пол, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 155, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

Срещу присъдата е подаден въззивен протест само в частта ѝ относно оправдаването на подс. С. за извършено престъпление по чл. 234в, ал. 1 от НК, с искане за осъждането му по това обвинение. С решение № 433 от 06.11.2019г. по внохд № 622/2019г. по описа на Софийски апелативен съд, НО, осми състав, присъдата е била потвърдена.

В касационния протест се заявяват касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, като се развиват доводи само по отношение на допуснати съществени процесуални нарушения. Те се свързват с избирателен, превратен и нелогичен доказателствен анализ, в нарушение на чл. 13, ал. 1, чл. 14, чл. 107, ал. 5 от НПК. Прави се искане за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане в частта, касаеща обвинението за извършено престъпление по чл. 234в, ал. 1 от НК.

В съдебното заседание пред касационната инстанция представителят на ВКП поддържа подадения протест. Счита, че в нарушение на чл. 14, ал. 1 от НПК съдилищата са игнорирали показанията на свид. Х.. Намира, че въз основа на показанията на този свидетел авторството на деянието е доказано по несъмнен начин.

Защитникът на подс. С. е депозирал по реда на чл. 351, ал. 4 от НПК писмено възражение срещу касационния протест. В него се оспорва наличието на касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, като подробно се излагат доводи в подкрепа на тезата за правилност на доказателствената дейност на съдилищата. Моли се протестът да бъде оставен без уважение.

В съдебно заседание пред ВКС защитникът излага съображения за липса на нарушения при формиране на вътрешното убеждение на въззивния съд. Прави искане за оставяне в сила на решението на Софийски апелативен съд.

Подсъдимият К. С. моли за потвърждаване на въззивното решение.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и провери обжалвания съдебен акт в пределите на правомощията си по чл. 347, ал. 1 от НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Извършената от ВКС проверка за наличието на релевираните в касационния протест основания сочи на извод за неговата НЕОСНОВАТЕЛНОСТ.

Предмет на проверка е само частта от решението на въззивния съд, с която е потвърдена първоинстанционната оправдателна присъда по отношение на подс. С. по обвинението за престъпление по чл. 234в, ал. 1 от НК. Това е заявено изрично в протеста и е напълно резонно поради недопустимостта на „прескачащо“ обжалване.

Преди всичко е необходимо да бъде посочено, че сезирацията настоящата инстанция протест в съществената си част съставлява почти буквален препис на подадения въззивен протест. При това съдържание на процесуалния документ дължимата от касационната инстанция проверка се лишава от присъщите ѝ

преценки. Подаването на протест пред касационния съд с доводи, почти идентични с тези пред въззивния съд, не държи сметка за същностите различия в предмета на проверка и в правомощията на тези контролни инстанции. Докато въззивният съд проверява изцяло правилността на невлязлата в сила присъда, преценявайки и нейната обоснованост, то касационната инстанция извършва контрол само в рамките на лимитативно изброените в процесуалния закон касационни основания, сред които необоснованост на съдебния акт не е самостоятелно основание.

Няма как претенцията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при формиране на вътрешното убеждение на въззивния съд да бъде обоснована чрез преповтаряне на фактически изводи по отношение на консумацията на ел. енергия през определени периоди, съпоставена със средномесечните температури на въздуха за същия период. А именно по този начин са защитени направените в протеста оплаквания.

Още по-непонятно е оплакването в протеста, че въззивният съд не бил обсъдил „всички възможни версии за време /период/ на реализиране на противоправната манипулация на процесния електромер“, както и относно неговото авторство. С внасянето на обвинителен акт прокуратурата обвинява дадено лице в извършване на престъпление, индивидуализирано по време, място, начин на извършване, автор и именно тези обстоятелства се включват в предмета на доказване като детерминирани от обвинението, като те подлежат на установяване в рамките на съдебното производство. Версиите за авторство и време на извършване на деянието са присъщи на един по-ранен процесуален стадий, а в процеса на доказване в съдебната фаза установяването на възможности за различни обстоятелства на време и начин на извършване на конкретно формулирано от обвинението деяние би могло да сочи на невъзможност да бъде направен несъмнен и единствено възможен извод по отношение на извършването и авторството на това деяние.

При тези предварителни бележки, единствено годният предмет на разглеждане в касационното производство, съобразно съдържанието на подадения протест, са оплакванията за допуснати процесуални нарушения, свързани с избирателен, превратен и нелогичен доказателствен анализ, в нарушение на чл. 13, ал. 1, чл. 14, ал. 1 и ал. 2, чл. 107, ал. 5 от НПК.

Основното възражение на държавното обвинение, както изрично посочва и представителят на ВКС пред касационната инстанция, е свързано с лишаването от кредит на доверие на показанията на свид. Е. Х.. Оценката на доказателствата е суверенна дейност на решаващия съд, в която касационната инстанция няма право да се намесва. Основание за такава намеса би било налице, ако дискредитирането на определен доказателствен източник е сторено произволно и несъответно на доказателствената съвкупност. В случая, въззивният съд не е имал основание да не се съгласи с подробно и аналитично изложените съображения на първата инстанция досежно ненадеждността и липсата на достоверност на показанията на обсъждания свидетел. Водещо за тяхното отхвърляне като ненадежден доказателствен източник са били конкретни съображения, на фона на отказа на свид. Х. да дава показания пред съда, за констатирано множество и съществени противоречия в заявеното от него в

приобщените показания, дадени на досъдебното производство. В тази насока са направени констатации за съществени разлики в показанията му в двата му разпита на досъдебното производство, които не са и отдалечени помежду си във времето, по отношение на обстоятелства с ключово значение за инкриминираното деяние. Съобщените от този свидетел противоречиви фактически данни за това, кога е извършена манипулацията, как той, подсъдимият и неустановеното лице са се придвижили до там, описанието на разположението на електромера, начина на отключване на вратите и металните капаци, са обстоятелства, непосредствено свързани с конкретиката на инкриминираното деяние и поради това не могат да бъдат оценени като несъществени противоречия, както се претендира в протеста.

Защитен в решението е и изводът за пристрастност на свид. Х., който, като елемент от оценката на това доказателствено средство, е довел, в допълнение към констатираните противоречия, до невъзприемане на неговите свидетелски показания. Този извод е направен не само на основа на заявеното открито негативно отношение на свидетеля към подс. С., но и във връзка с непоследователните му изявления при разпитите пред съда, сочещи на поведение в зависимост от актуалния личен интерес на свидетеля. Не отговаря на съдържанието на атакуваното решение оплакването в протеста, че показанията на свидетеля не са били ценени, понеже твърденията му за извършени корупционни действия от подсъдимия не са довели до повдигане на обвинение. Съдилищата са съпоставили заявеното от свидетеля с приложени по делото писмени материали относно движението на преписката, но само като допълнителен аргумент в преценката за това, доколко са добросъвестни показанията на Х., а не като функция от съдбата на развитието на друго производство, извън настоящето.

Показанията на свид. Х., освен това, не са ценени изолирано, а са изследвани и във връзка с останалата доказателствена съвкупност. Обсъжданите свидетелски показания не са могли да намерят подкрепа в други доказателствени източници. В тази връзка, не са останали извън вниманието на решаващите съдилища показанията на свидетелите Л., Р. и В., които са разполагали с ключове за помещението и за външните капаци на таблата. Тези показания не могат да бъдат свързани конкретно с обстоятелствата, сочена в приобщените показания на свид. Х., а освен това, никой от тези свидетели не сочи да разполагал с ключове от металните врати с прозрачни секции (каквито са имали служителите на Ч.), нито да е давал ключове именно на подсъдимия или член на семейството му. Показанията на Е. Х. относно заявена от подсъдимия смяна на електромера са намерени за опровергани от изисканата справка от Ч., сочеща на липса на подобно обстоятелство.

Предвид изложените съображения, обосноваващи извод за липса на нарушения при преценката и обсъждането на показанията на свид. Х., е без основание претенцията в протеста, че съдът бил поставил „неоправдано и незаслужено високи изисквания“ към показанията му. Без съмнение, възможността на всеки човек да възприема факти от обективната действителност и да ги възпроизвежда е строго индивидуална, но в случая ненадеждността и недостоверността на тези свидетелски показания е убедително защитена чрез

изключително задълбочен анализ на собственото им съдържание, което е противоречиво, както и на съпоставката им с други доказателства, в които те не са намерили подкрепа.

Изложените в протеста доводи във връзка със съдебните изводи дали ел. таблото към периода на извършване на манипулацията е било заключено и по какъв начин, също са без основание. Това оспорване тангентира с доводи за необоснованост, а от друга страна то се аргументира въз основата на предположения – допускане какво е било състоянието на заключващите устройства и възможността те да бъдат недопустимо интересенирани. Всъщност първостепенният съд е положил значителни доказателствени усилия да изясни обстоятелствата, свързани със заключващите устройства, включително и чрез изслушване на техническа експертиза, полагайки дължимите усилия за обективно, всестранно и пълно изясняване на всички релевантни обстоятелства. При все това обаче събраната доказателствена съвкупност не е дала основа за формулиране на категоричен фактически извод в тази насока.

Изложените в протеста версии за авторството на деянието по никакъв начин не подкрепят оплакването за допуснато нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. Това е така, понеже предмет на доказване е конкретно деяние, индивидуализирано по време, начин, място, предмет и авторство. Събирането и проверката на доказателства е насочена към решаване на въпросите дали това деяние е извършено и дали то е извършено от подсъдимия.

Без основание е и оспорването, направено в протеста, на извода на решаващите съдилища за невъзможност да се установи несъмнено и категорично периода на извършване на деянието. На аналогични оплаквания е дал отговор въззивният съд, който се е съгласил с анализа на писмените документи – справки за потребена ел. енергия от подсъдимия в различни отчетни периоди и справки от НИХМ за средномесечните температури за тези периоди. Посочените доказателствени източници са възприети като обективни, но е аргументирана преценката, че те на са в състояние да подкрепят обвинителната теза. Количеството потребявана ел. енергия от конкретния абонат е променлива величина, която е проследена акуратно въз основа на справките, но спадът или увеличението на тази величина не следва да се свързва единствено и само с манипулация на измервателния уред, а зависи от множество други фактори. В този смисъл не търпи укор преценката на решаващите съдилища на посочените писмени доказателства.

Само за пълнота следва да бъде отбелязано, че конкретизираният от прокурора пред първата инстанция период на извършване на деянието – 16.10.2015г. – 13.11.2015г. (което без съмнение не съставлява изменение на обвинението), не е могъл да намери достатъчна доказателствена основа в посочените писмени справки. Освен това така заявеният период не съответства и на заявеното от свид. Х., чиито показания, според прокуратура, са били неоснователно лишени от доверие.

Процесът на формиране на вътрешното убеждение на въззивният съд следователно не страда от пороците, заявени в протеста. Не е била допусната превратна, избирателна или не според действителното съдържание оценка на доказателствата, направен е задълбочен и съвкупен анализ на всички

доказателства и средствата за тяхното установяване. При това като несъмнен и безспорен е приет единствено факта, че електромерът, обслужващ жилището на подс. С. и служещ за отчитане на потребената ел. енергия е бил манипулиран чрез поставяне на резистор и е отчитал по-ниско потребление.

Всъщност единствените фактически данни за това подс. С. да е възложил на неустановено лице, притежаващо специални технически умения, да извърши манипулация на електромера с цел отчитане на по-малко от потребената ел. енергия, се съдържат в показанията на свид. Х.. Тяхното лишаване от доверие е убедително аргументирано и не са налице никакви други доказателства за авторството на деянието.

Поради това касационната инстанция не може да не се съгласи с извода на контролирания съд за това, че не е доказано по изискуемия от закона несъмнен и категоричен начин подс. С. да е осъществил състава на престъпление по чл. 234в, ал. 1 от НК.

Предвид изложените съображения, настоящият касационен състав намери, че не са налице развитите в протеста касационни основания, поради което въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, Трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 433 от 06.11.2019 г., постановено по внохд № 622/2019 г. по описа на Софийски апелативен съд, НО, осми състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.